

РЕШЕНИЕ

№ 4431

гр. София, 17.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3514** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/, във връзка с чл. 215, ал. 4 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Образувано е по жалба на М. С. К. и И. Г. К., живущи в [населено място], срещу Заповед №ДК-09-С-87/29.03.2011г. на Началника на Сектор С. при РДНСК-Югозападен район, с която се забранява ползването на неприетия по установения ред строеж – „Жилищна сграда”, в УПИ ХХІ-101, кв.6, м. „в.з Киноцентър III ч.”, с административен адрес: [населено място], [улица], район „В.” – Столична община

Жалбоподателите в съдебно заседание се представляват от адв. Н., навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспорваният акт. Претендират разноски.

Ответникът не изпраща представител. Не депозира становище, въпреки предоставената му от съда възможност.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168 ал.1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства, както и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лица с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, а по същество намира същата за **ОСНОВАТЕЛНА**.

С оспорения административен акт - Заповед № ДК-09-С-87/29.03.2011 г. на Началника РДНСК-ЮР - сектор С., се забранява достъпа до строеж – „Жилищна сграда”, в УПИ

XXI-101, кв.6, м. „в.з Киноцентър III ч.“, с административен адрес: [населено място], [улица], район „В.“ – Столична община, собствен на жалбоподателите.

На първо място, Съдът, съобразно изискването на чл. 168 от АПК – въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, не е обвързан от твърденията на страните относно незаконосъобразността на оспорваната заповед, а сам следва да изследва и обсъди всички въпроси, които имат отношение към законосъобразността ѝ. В резултат на тази проверка, намира, че оспорваният акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт и в предвидените от чл. 59 АПК, форма и съдържание. Заповедта е издадена от орган с делегирани правомощия, като заповед № РД-13-447 от 01.11.2010 г. на началника на ДНСК за това, е служебно известна на съда, но се съдържа и като доказателство на стр. 54 от делото.

На второ място, настоящият състав намира, че оспореният административен акт не е издаден в съответствие с процесуално правните норми.

С констативен протокол №К-III-72/31.01.2011г. /на стр. 38 от делото/ са констатирани фактите от влязлата в сила заповед № ДК-09-С-87/29.03.2011 г., с която се забранява достъпа до строеж – „Жилищна сграда“, в УПИ XXI-101, кв.6, м. „в.з Киноцентър III ч.“, с административен адрес: [населено място], [улица], район „В.“ – Столична община, собствен на жалбоподателите.

На жалбоподателите е дадена възможност да представят доказателства, касаещи спорното право. Същите са представили заявление за регистрация на изпълнен строеж, с вх. № ТК-94-М-15 от 10.02.2011 г., съгласно правилата на чл. 177 от ЗУТ. Това не е било взето под внимание от административния орган, който не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, макар да е обсъдил обясненията и възраженията на страната. Ако беше направил това, щеше да даде подходящ срок на лицата за приключване на административното производство пред Столична община, доколкото физическите лица не следва да носят негативни последици от забавеното или лошо изпълнение на правомощията на служителите в администрацията по други преюдициални правоотношения.

Доколкото това се е отразило съществено на правата на жалбоподателите, то съдът намира оспорваната заповед за незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

На трето място, намира, че актът формално е съобразен с материално правните норми на ЗУТ, но на основание чл.142, ал.2 от АПК, поради представяне на допълнителни доказателства със съществено значение към спорното право, приема жалбата за основателна.

Безспорно процесният обект, попада в определението на §5, т. 38 от ДР на ЗУТ за строеж. Към момента на издаване на оспорената заповед на административния орган не е представено разрешение за въвеждане в експлоатация или друг акт, съобразно правилата на чл. 177 от ЗУТ.

Въпреки това, административният орган е следвало да съобрази наличието на неприключило административно производство по регистрация на строежа. То е приключило в хода на съдебния процес и по делото пред съда е представено Удостоверение за въвеждане в експлоатация на процесния строеж № 707/20.07.2011 г. Доколкото това ново обстоятелство, преценено по реда на чл. 142, ал. 2 от АПК навежда на извода за изпълнение на всички условия за законосъобразно ползване на строежа от жалбоподателите то и процесната заповед следва да бъде отменена.

По делото са представени и други доказателства, които съдът намира за неотносими към предмета на настоящото дело, поради което не следва да ги разглежда и обсъжда в настоящото решение.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК и с оглед изхода на делото, съдът следва да осъди ДНСК да заплати от бюджета си разноските направени от жалбоподателите за съдебни и адвокатски разноски. Доколкото спорът по делото не притежава правна или фактическа сложност, тъй като са малко относимите към правоотношението факти и релевантните обстоятелства, съдът намира, че следва да намали възнаграждението на процесуалния представител на жалбоподателите от 800 лв. до трикратния размер на минималното адвокатско възнаграждение, дължимо по административни дела – 450 лв. На основание чл. 215, ал. 7 от ЗУТ решението по настоящото дело не подлежи на обжалване, тъй като не попада в изброените от нормата случаи, подлежащи на касационно обжалване пред ВАС.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № ДК-09-С-87/29.03.2011г. на Началника на сектор С. към РДНСК-ЮР, с която се забранява ползването на неприетия по установения ред строеж: „Жилищна сграда”, в УПИ XXI-101, кв.6, м. „в.з Киноцентър III ч.”, с административен адрес: [населено място], [улица], район „В.” – Столична община.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на М. С. К., ЕГН [ЕГН] и И. Г. К., ЕГН [ЕГН], живущи в [населено място] сумата от 460 /четиристотин и шестдесет/ лева, представляваща направените от страните съдебни и адвокатски разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: